

Fattigdrengen

SKUESPIL I 3 AKTER

OPTAGET AF
NORDISK FILMS CO.

INSTRUKTØR:
ALEXANDER CHRISTIAN

Personerne:

Gina Cavallotti, Skuespillerinde. . . Fru Agnete v. Prangen.
Grev Rufio v. Spazzetti. Hr. Anton de Verdier.
Giovanni, Cirkusartist Hr. Kai Lind.
Pepino

Afdelingerne:

Lille Pepino er en stakkels forældreløs Fyr.
Gina Cavallottis Aiskedsforestilling.
Hilsener til Divaen.
Lille Pepino har sit Hjem hos en Gipsstøber ved Floden.
Den fattige Buket.
Gina Cavallotti vender hjem fra Forestillingen.
Drengen med de fattige Blomster og Erindringer om Fortiden.
Ved Cirkusselskabet.
Gina og Giovanni blev gift.
En kort Tids Lykke.
Grev Rufio havde ikke glemt den lille Gøglerske.
„Kast de Gøglere paa Porten!“
Dagen efter.
Et Brev.
Greven tilbyder sin Haand.
„Men Barnet maa De give Afkald paa.“
„Husk paa Fremtiden og Berømmelsen.“
Seks Aar senere vendte Gina Cavallotti hjem fra en Verdensturné og hylledes med Fakkeltog.
„Hils Grev Spazzetti og sig ham, at der bliver intet Bryllup i Morgen!“
Hvor Pepino blev sat i Pleje for 8 Aar siden.
Hos Plejemoderen.
Gina Cavallotti henvender sig paa Hittebørnshospitalet.
Gennem Sovesalene.
Ingen Pepino!
Hos Gipsstøberen ved Floden.
Gina Cavallotti beslutter fra nu af kun at leve for sit Barn.

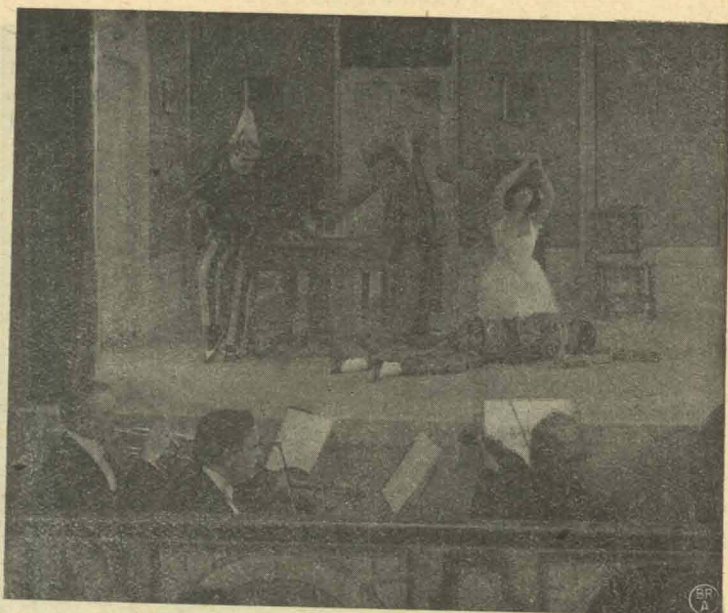
Det er Fortællingen om den fattige Gøglerske, der ved sit Talent har arbejdet sig op til en fremragende Stilling ved Teatret. Den fejrede Skuespillerinde ægter en rig Greve. Men paa sin Berømmelses Højdepunkt mindes hun en Dag om Fortiden — den Gang, da hun var gift med den fattige Artist, som senere omkom ved et Ulykkestilfælde. Hvor er den lille Dreng henne, som hun den Gang blev Moder til? Filmen fortæller rørende om den pludselige vaagnede Moderkærlighed og om det Held, der følger den store Skuespillerinde, da hun søger og finder sit Barn.

Fattigdrengen.

Gina Cavallotti staar paa Lykkens Tinde, ombruset af Publikums Hyldest, berømt, feteret, beundret. En Række sceniske Triumfer har kastet Glans over hendes Navn, der lyser som et Meteor paa Teatrets Himmel og fordunkler alle andre. Hun skal nu giftes med Grev Rufio v. Spazzetti, og Teatret har arrangeret en Festforestilling til Ære for den berømte Diva, der for sidste Gang viser sig paa Scenen.

Et Væld af Blomster og Breve oversvømmer hendes Paa-klædningsværelse paa denne Æresaften, og Grev Rufio forærer hende et kostbart Smykke. Men det, der mest af alt tiltrækker sig hendes Opmærksomhed, er en lille, tarvelig Kurv med nogle fattige, halvvisne Blomster. Hun er dybt rørt, da hun finder en Seddel med en barnlig, klodset Skrift:

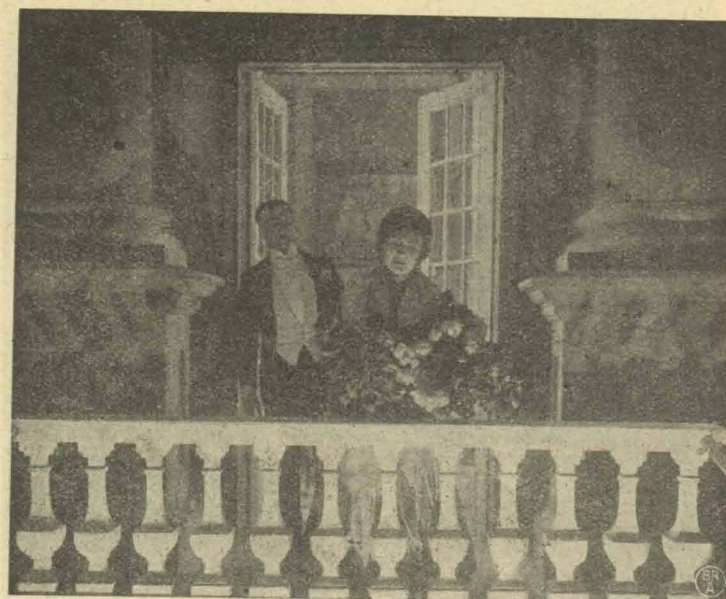

»Giv en forældreløs lille Dreng Lov til at sende Dem disse Blomster. De er saa smuk og ser saa god ud — netop saaledes, som jeg forestiller mig min Moder.

Pepino.«

Denne barnlige Hyldest rører hendes Hjerte. Pepino — Navnet vækker Minder om Fortiden og faar hende til at tænke paa de Dage, da hun som en fattig Gøglerske flakke Landet rundt med et Cirkusselskab.

Det er en halv Snes Aar siden — men alt staar lyslevende i hendes Erindring. Hun var forlovet med den fattige Artist *Giovanni*, men trods Fattigdommen var de glade og lykkelige, de ejede Ungdommens sorgløse Mød og levede uden Bekymring for Dagen i Morgen. Paa deres evige Omflakken kom de til den Egn, hvor Godsejer, Grev Rufio v. Spazetti boede. Den flotte, unge Greve blev straks forelsket

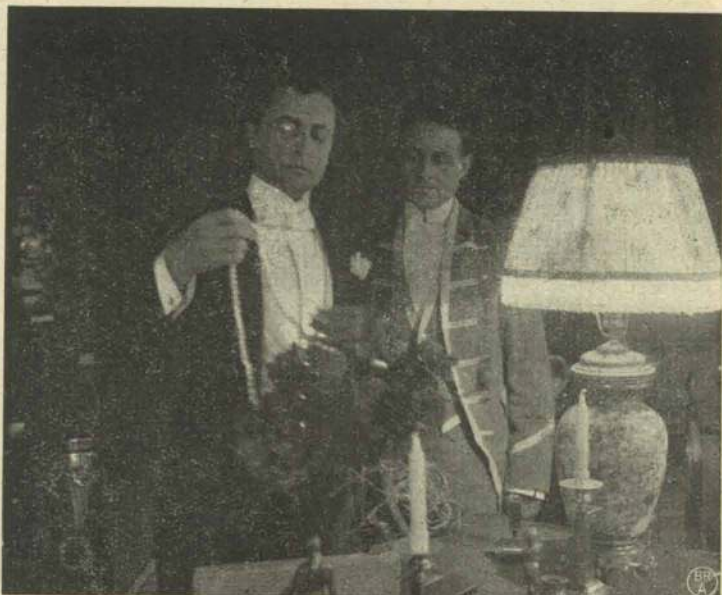

i den muntre Gøglerske — han forsøgte at vinde hende, men hun var Giovanni tro.

Gina blev Giovanni's Hustru, og de levede lykkeligt en Tid ... men saa kom Cirkusselskabet tilbage til Grev Rufios Egn. Greven havde ikke glemt Gina og opsøgte hende atter — han nærede den største Beundring for hendes Talent og lovede hende en glimrende kunstnerisk Løbebane, hvis hun vilde løsrive sig fra dette Liv mellem Landevejens farenende Folk.

Men Gina vilde ikke høre Tale derom, hun elskede sin Mand og deres kære, lille Dreng.

Erindringen om denne bevægede Tid i hendes Liv overvælder den fejrede Skuespillerinde, hun tænker med tungt Hjerte paa de Sorgens Dage, der kom. Giovanni blev dræbt ved et Ulykkestilfælde, hun stod pludselig ene i Verden med sin lille Dreng.

Da fristede Greven hende paa ny, han lovede at bekoste hendes Uddannelse, hvis hun vilde forlade Cirkusselskabet — og Gina gav endelig efter. Greven stillede den Fordring, at hun skulde give Afkald paa Barnet, som han lovede at sørge for paa bedste Maade, og hun maatte bringe det store Offer — den lille Pepino blev overgivet i fremmedes Vare-tægt . . .

Lykken stod hende bi, hendes frodige Talent bragte hende frem i første Række i Løbet af forbavsende kort Tid. Hun drog ud i Verden og vendte seks Aar senere hjem som en fejret Kunstnerinde, og hendes Landsmænd hyldede hende med et Fakkeltog.

Alle disse Billeder fra Fortiden har de fattige Blomster og den lille Seddel kaldt frem i hendes Bevidsthed. Hun ser paa Sedlen. Pepino — er det mon hendes Pepino?

Hun blues over sig selv, hun har ikke set Barnet i alle

disse Aar, men nu er det, som om hendes Barn kalder paa hende. Pepino — hvor er han? Gina Cavallotti beslutter at søge efter Barnet — Brylluppet med Grev Rufio v. Spazzetti maa opsættes — alt andet er hende ligegyldigt, hun vil kun finde sit Barn.

Hun finder Adressen frem paa den Kone, hos hvem den lille Pepino i sin Tid blev sat i Pleje. Hun finder Konen, men faar at vide, at hun har bragt Barnet til et Hittebørns-hospital, da der en Tid ikke var blevet betalt for hans Pleje.

Gina Cavallotti henvender sig paa Hospitalet og faar Lov til at vandre Sovesalene igennem. Hun ser paa hvert eneste af disse Børn, der ligger i deres smaa Senge, men hendes Pepino er ikke imellem dem. En frygtelig Angst griber hende. Hun vil aldrig finde sit Barn; fortvivlet vandrer hun fra Sted til Sted og søger efter Pepino. Hun ang-

rer bittert, at hun egenkærlig har givet Afkald paa den lille Dreng og anraaber Gud om Barmhjertighed.

Omsider finder hun ham endelig hos en Gipsstøber nede ved Floden, hvor den lille Fyr er kommen i Lære, og jublende slutter hun Barnet i sine Arme. Hun tager den faste Beslutning aldrig mere at skille sig fra Barnet — fra nu af vil hun kun leve for den lille Dreng.

Den stakkels, forældrelose Pepino fik saaledes uventet en Moder og oven i Købet netop den fine og smukke Dame, som han i sine barnlige Drømme havde forestillet sig som sin Moder.

